Un paria al iubirii

Un ochiu obişnuit cu întunericul, ar fi observat pe banca din grădina oraşului, cufundată în noapte şi tăcere, o umbră omenească. Era un tânăr elegant şi abătut. Coleşit, stătea frânt în două, cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în palme.

O profundă şi îndelungă suferinţă îl rodea. In momentul acela el voia ca totul de până atunci să nu fi fost decât un vis rău, din care, trezindu-se, să-şi reia viaţa, o viaţă fericită.

Dar durerea ce-i ara sufletul era prea vie ca să nu fie reală. Ţintuit ca un cleşte înroşit, se svârcolia în neputinţă. Era o tortură omorâtoare.

Se înăbuşia.

Isi răsturnă capul pe spate şi rămase aşa, aspirând cu lăcomie aerul nopţii.

Deasupra lui se întindea frunzişul copacilor, care în întuneric era enorm şi negru; stelele, ce se întrezăriau prin el, îl făceau să pară încărcat de flori fosforescente.

Aerul dulce era parfumat cu aroma nocturnă a plantelor. Aleele se desprindeau albe şi netede; erau pustii şi tăcute. In depărtare, la intrarea grădinii, şedea singur şi rece, un glob electric. Părea că orice viaţă dispăruse de pe suprafaţa pământului şi că se retrăsese acolo, sus, deasupra copacilor şi a globului electric.

Atunci de pe buzele tânărului, arse de friguri, se desprinse un plânset: *„singurătate!"*

* * *

Niciodată nu fusese iubit; întotdeauna a fost singur. Iubirea îl alunga; singurătatea îl culegea.

Niciun suflet de femee nu-i s'a deschis vreodată — nici o inimă nu l'a primit. Respins, rămânea afară, tremurând de frig şi durere.

Ca un vesnic înfometat, nu visa şi nu doria tot timpul decât potolirea suferinţei lui. Visa o femee, drăgălaşe ca o păstoriţă şi magnifică ca o regină, care să-i se încredinţeze lui, să-l iubească şi să facă un trup şi suflet cu el. Isi spunea că dacă ar fi iubit, ar pătrunde în lumea aceea, închisă pentru el — unde e fericire, în bucurie ca şi în suferinţă.

Voia să fie iubit. Cât despre el, ar fi tiut să iubească.

Dar aşa, iubirea lui pentru iubire, lumina aceasta ce-i mineaţă sufletul şi care radiază din el, se pierde în besneantului.

Rând pe rând se înduioşa şi se răsvrătia.

* * *

In seara aceea fu pătruns de nefericirea lui mai mult ca niciodată. Asta se datora, poate, perechilor de îndrăgostiţi ce le întâlnise în drum, atmosferei de poezie şi iubire ce învăluia totul, tango-ului ce-l auzise, trecând pe dinaintea unui local de vară.

Muzica, în anumite împrejurări are o influenţă decisivă. Astfel, el, la auzul tango-ului dulce, grav, pătimaş, îşi simţise întreaga fiinţă sguduită de un curent electric. La început stătuse locului, s'asculte; dar repede văzu că în loc să-l mângâe, îl aţâţa mai mult. Atunci fugi; dar oricât de repede mergea, sunetele se pierdeau în urma lui încet de tot. Şi când nu mai auzi orchestra, când se crezu scăpat — auzi din nou melodia teribilă, în inima sa, în eu-l său. Inima-i o prinsese, o păstrase şi din ea isvorau acum sunetele cari se răspândiau în tot corpul său, răscolindu-i şi aprinzându-i sângele. Oricât ar fi fugit, şi chiar cu el, cu aceeaş iuţeală, sunetele chinuitoare erau în el; le ducea cu el. Era ca un om pe spinarea căruia s'a încleştat un vampir — îşi vârâse ghiarele în părul său — îşi înfipse dinţii în carnea sa, însetat de sânge — şi omul fugea peste câmpii şi dealuri, nebun de durere şi groază — în zadar.

Tânărul se simţia scuturat parcă de friguri. Umblase mult pe străzi, ca să se obosească; era obosit dar nu potolit. Căuta din ochi o scăpare.

Un glob electric, enorm şi alb, spânzurat sus, îi arăta intrarea unei grădini. Atunci, tânărul se refugiase în ea — în liniştea şi odihna ei. Era trecut de miezul nopţii; totul era pustiu.

Acolo se aşezase pe o bancă, îşi îngropase faţa înfrigurată în palmele înfrigurate, aşteptând potolirea.

* * *

Ceasurile tăcute ce treceau, răcoarea nopţii ce se lăsa, istovirea ce-l cuprindea, îi aduseră această potolire. Criza trecuse. Cu un oftat se sculă şi se îndreptă amorţit spre eşire.

Razele globului electric îl primiră şi-l scăldară în lumina lor rece şi orbitoare; închise ochii.

Atunci simţi pe cineva la spatele său; şi abia atunci îşi dădu seama că-l simţise urmărindu-l tot timpul.

Părându-i-se că aude un râs uşor şi şiret, îşi deschise ochii şi-şi întoarse faţa pustiită.

In adevăr, lângă el, se afla un om, scund, gros, prost îmbrăcat, cu barba nerasă şi prăfuită: privirile-i luciau.

— „Ce-i?" Făcu ca în somn, tânărul.

— „Ah! dac'ai şti... e ceva..." şi aci necunoscutul îşi supse buzele, scoţând un sunet ce înlocuia cu prisosinţă cuvântul: minunat.

Tânărul îl privi mai bine. I se păru că are de a face cu un negustor de haine vechi.

— „Ei?" se răsti el.

— „Uite, ce-i", începu necunoscutul, clipind din ochii-i mici şi roşii ca jăratecul. „E o fată... o copilă... frumoasă.. cu părul negru.. şi cu pielea albă... plină de nevinovăţie şi dorinţe — care-i nebună după d-ta... tinere, fericitule! Ea mi-a spus... să te chem... lângă ea... în noaptea asta şi... să nu mai pleci. Te doreşte... te iubeşte... te iubeşte..."

Cum? Aşa dar...

— „Du-mă la ea! Du-mă la ea!" se repezi tânărul, cuturat de fiori, cu gâtlejul strâns, cu inima palpitând. Du-mă la ea! Oh! e adevărat? Şi eu o iubesc, i-o voiu pune, da! Unde e, Ea?"

Necunoscutul, cu un rânjet de nebun, scuipă:

— „La cimitir!".

1923 **Kostya Galitza**

Mişcarea literară

de Claudia Millian

Bilitis cântă (Chansons de Bilitis) de Pierre Louys, în traducerea d-lui Theodor Solacolu

Helada plăsmuitoarea zeilor creatori de forme şi de pasiuni, argila din care s'a înălţat cele dintâiu frumuseţi ale urnelor purtătoare de parfumuri şi cenuşă sfântă, aerul în care s'au înfiripat cele mai vechi cântece ale omenirei sub respiraţia unui mit — Helada ţară de legende, de iubire şi de poezie, Helada este Homer, Eschyle, Sophocle, Platon, Solon, Sapho, şi poate Bilitis.

Se discută şi azi paternitatea unora dintre operile plastice ale Heladei, şi multe din ele, nu se ştie, dacă revin lui Praytcles, lui Scopas s'au lui Fidias, nu se ştie dacă în adevăr a existat Homer în materie umană sau dacă nu este decât simbolul sufletului helen, născut din cântare şi din poezie, aşa cum Zeus reprezenta pe Dumnezeul la toate creator.

A existat Sapho, sau e poate numai sinteza feminităţii helene, voluptoase şi artiste, până la originalitatea iubirilor noi?

A existat Bilitis, sau Pierre Louys, a încarnat în ea spiritul unei epoce — corespunzătoare erei a cincea înaintea de noi, pentru a evoca lumea din Lesbos, în care a cântat aşa de ciudat Sapho?

Cultul frumuseţei, ca religie de stat, luând arta drept serviciu religios, a oficiat-o anonim sau aproape anonim. Individul trebuia să dispară, cu veleităţile lui de om egoist.

Numele lui trebuia să ilustreze o epocă, dar nu o operă, de aceia cunoaştem mai bine epoca lui Pericles decât opera lui Scopas şi dacă asupra celui dintâiu avem date precise, asupra celui de al doilea, încă ne mai îndoim.

Deasupra tuturor frământărilor de artă, de vis şi de poezie, se înalţă Helada; către ea se ridicau toate jertfele cugetărei şi toate eforturile inteligenţei; şi din această operă colectivă, fără firme individuale şi patimi mărunte, a crescut cea mai luminoasă flacăre de artă, a lumei antice.

Din flacărea aceasta, Pierre Louys, a desprins scânteile unor cântece păgâne, ca să ilustreze patima unei femei pentru altă femeie.

E numai fantezie în această legendă căci se poate ca o poetă să subtilizeze sursa inspiraţiunei adevărate, părându-i-se o minciună, mai fastuoasă sau mai originală, decât adevărul. Sapho, deşi îndrăgostită de Phaon, a statornicit, se pare, cu cântecile şi iubirile ei, o patimă nouă — cunoscuta patimă din Lesbos şi totuşi Sapho a iubit pe Anacreon, pe Phaon, pe Archiloque sau chiar pe Hipponax. Cine poate ştii adevărul acestor taine şi cine nu se îndoieşte socotind diferenţa de timp între viaţa ei şi a amanţilor dăruiţi ei, aşa de uşuratec de istoricii vremurilor?

Dacă Sapho, de care vorbeşte Socrat, Aristot, Iulian şi Platon îşi leagănă legenda între iubire leală şi iubire perversă, fără să se ştie din a cărei pricină a murit, cum am putea cunoaşte pe Bilitis, păstoriţa naivă, decât lăsându-ne în mistificarea minunată pe care ne-o dăruieşte — elegat şi capricios — Pierre Louys?

* * *

Să-l ascultăm .

Născută pe un pământ liniştit şi sever, din munţii Taurusului, Bilitis, fiica unui grec şi a unei feniciene, moştenitoarea a două rase puternice, îşi trăeşte primii ani simplu, cu îndeletniciri de păstoriţă.

Un păcat o desprinde din pământul natal, ca s'o replanteze în argila păcătoasă a insulei Lesbos.

Mitilene, o vede ridicându-se, ca o floare ciudată, o vede crescând ca pe o pasăre rară şi Bilitis, de odinioară, creşte în faţa mărei exasperată de doruri noui şi cântece noi.

Iubirea din Lesbos o cere vestală şi niciodată templul Afroditei, n'a avut, se zice, de la Sapho, o preoteasă mai aprinsă şi mai devotată.

Să nu uităm că sub cerul minunat al Lydiei ca şi al Aticei, în faţa mărei din Lesbos sau Pafos sau Chios, statuia Afroditei şi templele iubirei, se desfătau de viaţa şi bucuria tuturor fecioarelor helene.

Pierre Louys, a amestecat în cântecile personagiului său fictiv, o dragoste nemărginită de viaţă şi de natură. O melodie lirică, amestecată cu picătura unei voluptăţi panteiste, realizează ciudata şi barbara lui inspiraţiune:

Copacul.

M'am dezbrăcat să mă sui într'un copac; pulpele mele goale îmbrăţişau trunchiu-i neted şi umed; sandalele se cătărau pe rămuri.

Ajunsă în vârf, tot la umbra frunzelor, la apădost de soare, am încălecat pe o cracă singurateică, legănându-mi picioarele în aer.

* * *

Plouase. Stropii de apă cădeau şi se prelingeau pe trupul meu. Mâinile mi-erau înverzite de muşchi şi călcâiile roşii de florile strivite.

* * *

Simţeam copacul mândru, înflorându-se în adierea vântului care se juca prin frunzele lui; atunci am strâns pulpele mai cu putere şi buzele-mi întredeschise au sărutat gâtul unei ramure pletoase.

*

Chansons de Bilitis, au găsit în pana domnului Th. Solacolu, cea mai ideală adaptare, cea mai reuşită stilizare, în ritmul limbei româneşti.

Bilitis îşi laudă de opotrivă autorul ca şi traducătorul cântecelor ei barbare.

CLAUDIA MILLIAN

Adeverul Literar şi Artistic

Preţul abonamentelor:

In ţară:

Lei 250.— pe timp de un an
„ 125.— „ „ „ 6 luni
„ 65.— „ „ „ 3 „

In străinătate:

Lei 500.— pe timp de un an
„ 250.— „ „ „ 6 luni
„ 130.— „ „ „ 3 „

Cărţi şi Reviste

EDOUARD ESTAUNIÉ: L'INFIRME AUX MAINS DE LUMIÈRE, roman. Les Cahiers verts, Librairie Grasset. Paris.

Estaunié nu este la primul roman. Incă din 1896 a avut un mare succes cu *„L'Empreinte"* după care, dimp de douăzeci de ani a dat, rând pe rând, „La vie secrète", „Les choses voient", „Solitudes", „L'Ascension de monsieur Baslèvre" şi „L'Appel de la route" în care cunoaştem o egală frumuseţe şi o rară pătrundere psicologică. Romanul de care ne ocupăm cuprinde în sine — pe lângă descrierea intensităţii vieţii interioare — ideia devotamentului împins până la sacrificiu.

De altfel povestirea este simplă — ca în mai toate romanele lui Estaunié — simplitate care este totuşi mult îmbogăţită prin puterea de cercetare a evenimentelor care concurg spre desnodământ. Anselme Théodat, om de încredere al directorului său, e pe punctul de a se căsători cu o frumoasă nepoată a acestuia, orfană şi fără prea multă zestre. Când această fericire crede că va dăinui, creându-şi un drum în viaţă, moare tatăl lui Anselme, într'un sat din Languedoc, care nu avea pe lângă el decât o fiică, şi ea bolnavă. Tânărul renunţă la toate proectele şi vine să trăiască pe lângă sora sa, care păstrează o tăcere continuă, nebănuind nimic din sacrificiul lui. Viaţa ei se trece încet, încet, într'o visare continuă, necunoscătoare a nimic din ce este real, până ce rămâne într'o stare de adevărată prostaţie.. Şi astfel această „infirme aux mains de lumière" ţiese în jurul lui Anselme care s'a despărţit cu greu de viaţa sgomotoasă pe care o ducea o atmosteră ireală, în care el pare un gardian care veghiază un infinit tragil, miraculos. Anselme îşi dă seama că sora sa n'ar putea să-şi bănuiască sacrificiul tocmai din cauza temperamentului ei n'a putut pricepe niciodată lucruri de natura aceasta. Se întreba adesea: *„Un instinct mystérieux, incompréhensible me poussait. Je lui obéirais encore... Il y en a qui qualifient cela: faire son devoir. D'autres disent: suivre sa destinée. Qui a raison? Je ne cherche pas à le savoir...*

Romanul se termină, în această apăsătoare atmosteră, cu câteva discuţiuni pe care Théodat le avea, din când în când, cu un cunoscut şi prieten al său.

Intâlnim în această operă o filozofie pe care am putea-o numi „filosofia estauniană": este concepţia singurătăţii sufletelor şi a misterelor vieţii tainice. Procedeele de construcţie duc la două înfăţişări: este realismul familiar, care rezultă din descrierea, pas cu pas, a monotoniei zilnice şi acea măsurată conduită a eroismului de sacrificiu. Ceeace arată bogăţia sufletească a autorului.

* * *

REVUE BLEUE (1 Decembrie) Laureatul premiului Nobel pentru literatură, *W. B-Yeats*, capătă în articolul d-nei *Jeanne Lichenerowicz* importanţa-i cuvenită. Căci autoarea nu-l prezintă ca om şi ca poet, insistând asupra acestei din urmă calităţi.

S'a născut în Dublin la 1865 şi este domnitorul renaşterii irlandeze şi cel mai mare poet de astăzi al Angliei. Yeats apare ca un scriitor regionalist; subiectele sale sunt din trecutul actuale, dar locale: Irlanda, această provincie nenorocită, i-a imprimat în suflet toată ambiţiunea poporului ei, toată îndârjirea manifestată de obiceiu în poftele politice. Dar plecând dela aceste constatări, găsim în opera poetului o evoluţie, cauzată poate de condiţia desăvârşirii poetice. Incet, încet opera de mai târziu a lui Yeats devine europeană, universală, cu un cuţânt convenţioală. Tot conventionalismul acesta însă este de natură sufletească, ideologică, dacă vreţi, este acea închegare definitivă care dă emoţia estetică, ce tipăreşte în noi opera genială. Toate celelalte înfăţişări, interne sau externe ale operii, elementul de cadru de pildă, sunt şi rămân înrădăcinate în pământul Irlandei, în credinţele şi legendele poporului, dela care Yeats a luat şi stilul şi frumuseţea inspiraţiei.

Varietatea operii lui Yeats este determinată de complexitatea sufletului său. A scris bizare povestiri irlandeze, eseuri şi nuvele, a simţit intens sufletul epic, a scris teatru („Sur la grève de Baile", „La Terre du désir du coeur", „Le sablier") a scris poezii lirice.

Capodopera-i lirică: „Le vent parmi les roseaux" aduce o muzicalitate minoră şi este, în genere, o poezie a simţurilor. Pentru el dragostea este acea intensă pasiune spirituală, ideală şi imposibilă. Ne-o spune în „Chanson d'Aengus errant":

Je jetai la baie dans un ruisseau
Et j'attrapai une petite truite d'argent.
Quand je l'eus posé sur le sol,
J'allai souffler le feu pour l'attiser,
Mais quelque chose frétilla sur le sol,
Et quelqu'un m'appela par mon nom;
Cela était devenu une brillante jeune fille,
Avec des fleurs de pommier dans sa chevelure,
Qui m'appela par mon nom, s'enfuit
Et disparut dans l'air illuminé.

Peste tot natura este mistică şi subiectivă, peste tot ne izbeşte dureros această inconţinuă nelinişte a sufletului. Ca un omagiu adus lui Yeats se dă în traducere „Hanrahan le rouge" din ciclul de nuvele cu acelaş nume. Traducătoarea şi autoarea studiului de care ne ocupăm aci ar fi putut într'o sinteză mai vie, să accentuieze caracteristica totală a operii lui Yeats. Ar fi fost pentru cunoaşterea integrii personalităţi de scriitor al Norudului.

* * *

LES NOUVELLES LITÉRAIRES (8 Decembrie). Un număr în 8 pagini în-folio închinat lui *Maurice Barrès*. Articole de Paul Bourget, René Boylesve, Jérôme et Jean Tharand, Maurice Martin du Gard, Georges Guyau, Victor Girand, Jacques Rivière, Jean Cocteau şi încă mulţi alţii care aduc prinosul lor de admiraţie marelui dispărut. Dacă din toate punctele de vedere articolele acestea sunt interesante (şi vom da aci câteva titluri: La vie de Maurice Barrès, L'Economie de Barrès, Barrès commence son rôle d'autre tombe, Barrès le manganime, Le rêve abandonné, Barrès et le catholicisme, Maurice, Barrès et le sensibilité moderne, La philosophie de Barrès) este de datoria noastră să ne oprim asupra unora din ele. Ne-am ocupa de articolul lui *Louis Gillet* şi am vorbi despre viaţa lui Maurice Barrès, dacă nu s'ar mai fi amintit în Adev. lit. ceva în această direcţie. Ne oprim deci la cel mai judicios din numărul de faţă, la cele două coloane scrise de *Edmond Jaloux* în care e vorba despre „evoluţia lui Barrès".

Cariera de scriitor Barrès o începe printr'un scepticism inalt şi rece, moştenire dela Stendhal şi Renan. A judecat valoarea oamenilor şi le-a simţit vanitatea. In procesul acestei cercetări însă Barrès descoperă cultul *eului*. „Le jardin de Bérénice" sau „Un homme libre" ne spun această cercetare a vieţii interioare: *„Nous ne sommes jamais si heureux que dans l'exaltation. Ce qui augmente beaucoup le plaisir de l'exaltation, c'est l'analyse. Il faut sentir le plus possible en analysant le plus possible".*

Mai e o altă latură sufletească ce a vibrat intens în inima lui Barrès: este patriotismul. Şi poate nici un scriitor nu i-a dat o formulă mai frumoasă, mai curată, mai fecundă. Educaţia transformării contimporane a patriotismului francez se datoreşte lui Barrès, după cum lui i se datoreşte descoperirea instinctului religios, catolic, după cea mai bună şi mai îndreptăţită tradiţie. Ceeace i-a lipsit lui Barrès a fost o bătrâneţe mai lungă; căci după recenta „Un jardin sur l'oronte", plină de melodică poezie romantică, Barrès putea să mai dea încă opere similare.

* * *

LES ANNALES (16 Decembrie) aduce câteva pagini, cu articole de Henri de Régnier, Gaston Savrette, Jerôme et Jean Tharand şi Pierre de Nolhac, în care este studiată, din diferite aspecte, întreaga activitate literară a lui *Maurice Barrès*. Mai bogat esteticeşte este şi articolul lui Henry Bordeaux care tratează despre „poezia" lui Barrès. Pământul natal, trecutul, erau pentru poetul dispărut teme prea mult cercetate de aceea Barrès caută individul. Individualismul acesta însă e pus în legătură tot cu acel cult al pământului şi al morţilor, formule care-i reţinu forţa şi melancolia.

La rubrica „Les nations amics" întâlnim o schiţă a d-nei *Constanţa Marino-Mosca*, intitulată „La marseillaise" chez les Tziganes".

* * *

PRAGER PRESSE (8 Decembrie). După numărul închinat culturii româneşti, al revistei „mensile" *Delta* din Fiume şi *Europa Orientale* din Roma, ne vine acest număr din „Prager Presse" care stăruie să ne cunoască. Pentru cine îşi dă seama de ceeace înseamnă o propagandă în străinătate, vom încerca să le arătăm contribuţia adusă de aceşti mânuitori ai condeiului din capitala republicei ceho-slovace. In felul cum e alcătuit acest număr, se apropie mai mult de cele ce s'au publicat în tineereasca revistă „Delta" decât de studiile cu greutate dela „Europa Orientale".

Trebue să amintim mai întâi articolul d-lui N. Iorga, intitulat: „Die rumänische kultur und ihre Epochen". Nimeni nu putea fi chemat să vorbească despre cultura românească afară de acest cunoscător al ei: N. Iorga. Incepând cu primele noastre manifestări culturale şi trecând, succesiv, prin fiecare etapă, d. Iorga o cercetează, o precizează şi-i găseşte caracteristica fiecăruia în parte, ca mai pe urmă s'o judece în genere.

Traducerile sunt numeroase şi alese cu gust. Se datoresc în mare parte d-lor *Zoltan Franyó* şi *Oscar Walter Cisek*, ambii cunoscători ai limbii şi literaturii noastre. Numărăm: „Noi vrem pământ" a lui *Coşbuc*, „La harul lui Manoilă" de *Caragiale*, „Cântec" de *G. Topârceanu*, „Amurg" de *Bacovia*, „Cântec de toamnă" de *Nicifor Crainic* şi multe altele din *M. Codreanu, Eminescu, Liviu Rebreanu, Oct. Goga, V. Alecsandri, Al. Al. Philippide, Lucian Blaga, T. Arghezi, Ion Pillat* şi *Demostene Botez*. „Romanze ohne musik" a d-lui *Minulescu* are în traducere aproape aceeaş muzicalitate:

Wir sind in jenem Land bekannt geworden
Wo einst Manon Lescaut und des Grieux,
Im Dämmerbherbst, mit seinen Traumakkorden
In violet,
In weiss,
in rot,
In blau.
Wir liebten uns zum erstenmal im garten,
Wo Marmornymphen staunend fast verschmachten;
Im weichen Gras, dem eine Stein meduse
Entsprang, — wo zens den Bogen hielt die zarten,
Berliebten höhned, die ihn stolz verachten...

„O cronică a d-lui *Ion Sân Giorgiu* arată mişcarea teatrală şi artistică a Bucureştilor, pe ultimul an.

* * *

TRANSILVANIA (Oct.—Dec.) cu un articol interesant al d-lui *dr. Vasile Gherasim*: „Influenţa lui Schopenhauer asupra lui Eminescu", despre care ne vom ocupa într'o cercetare viitoare. Edificator studiul d-lui *Dr. Valeriu Branisce* asupra lui „Andrei Baron de Şaguna", Frumoasă poezia „Pădurea" a d-lui *Teodor Murăşanu*:

„Mi-e sufletul o tainică pădure,
Cu mii de bolţi din umbre şi din crângi,
In fiecare zi mă pierd printr'ânsa
Şi mă cufund în graiuri de talângi...

Pădurea mea, pădurea mea frumoasă
Cu orgile sfărmate printre brazi,
O, cum aş vrea să fii în veci cu mine
Aşa cum te cunosc şi cum eşti azi!

Cronica, lucrată aproape în întregime de d. *Ioan Georgescu*, completează acest număr al bătrânei reviste.

GEORGE BAICULESCU

* * *

Sub podul ce m'adăposteşte

Intr'un amurg
Sub podul vechi şi 'ndepărtat sub care
Canalul unui biet foburg
Isi scurge apele murdare
Am poposit
Trudit
Ademenit de un cu'cuş de paie
Comoară strânsă de un alt'
Vre'un vagabond ce ca şi mine
Disgraţiat de cet inalt
S'a odihnit aci o noapte..

Flămând
M-am sgribulit pe paiele jilave
S'adorm cu gândul sfânt că mâine
Cu mâini tremurătoare şi bolnave
Cerşind pe ulife pustii,
Un suflet bun imi va svârli o pâine.

In jurul meu
Mulţimea de guzgani flămândă
Bănuitoare, cu priviri sfioase
Scurmând mereu
Prin maluri'e unsuroase
Cu rozături şi chiţăieli stridente
Imi tulbură chinuitorul meu popas
Şi şirul gândurilor lente
In voia cărora mă las.

Mă resemnez
Cu nervii mei bolnavi ce cer odihnă
Şi—ascult in neplăcutul lor concert
Un sgomot de război şi suferinţă
In care un oscior e-o biruinţă
Şi cânt cu ei alături... şi îi iert.
Târziu
Când sgomotul foburgului dispare
Invăluit in putrede veşminte,
Mă odihnesc, privind pe cer o stea
Cu străluciri copilăreşti şi sfinte
Şi plâng incet cu apele murdare
Intreaga desnădejdea mea...

Paul Constant.

* * *